Ludas Matyi

II. évfolyam, 10. (42.) szám. **SZATIRIKUS HETILAP** Budapest, 1946 március 17.

Vezérszónok: ... mi, a Kisgazdapárt néhai jobbszárnya március idusán esküszünk, esküszünk, hogy még soká itt leszünk!!!



Petőfi Sándor: Hát erre én nem merném megesküdni!

Ára 100.000 pengő

Sötét Ödön beszáll a tüntetésbe



elölről



hátulról

A 7 legennivalóbb vicce

Libuckáné megállítja a lépcsőházban Kvantánét:

— Mondja drágám... Hogyan kell csinálni a rakott-káposztát?

Kvantáné belekezd és egy negyedórán keresztül magyarázza. A végén megkérdi:

— Vacsorára akarja csinálni?

— Áh. Ki tud ma ilyesmit csinálni?

— Hát akkor miért magyaráztatta el?

— Istenem... Olyan jól esik hallgatni...



Ne csüggedj!

— Hogy az alma, néni?

— Egymilliókétszázezer 1 kiló.

— Az nagyon drága.

— Van hatszázezerért is. De az csak egy félkiló.

Kiskert akció!



— Kérem szépen..., ha kifogy a snitling a cserépből, mit a legcélszerűbb utána ültetni?

A reakciós gólya

Irta: Hidvéghy Ferenc

Kizárt párttag áll magában
Kisgazdáknak kapujában,
Most zárták ki, messze szállna,
De lábán is alig áll ma,
Félárbocon van jobbszárnya.

Képviselő volt a pártba,
A jobbszárny szívébe zárta,
Jól csengett a neve: Fillér,
Cementből volt karaktere,
Ő volt jobbszárnyon a pillér.

Szerette a MÁK-os gubát,
Kifordított köpenyt, subát,
Szerette, ha volt előleg...
Mit szeretett még a kedves?
Régi reakciót főleg.

A céltalan ábránd megárt,
Sose nő ki szárnyad, ne várd,
Hiába vársz erre télig,
Mert, ha nő is újra szépen,
Jobbszárnyadat elmetélik.

Megtisztítják a munkahelyeket a notórius bárkerülőktől?

A budapesti kávésok és bártulajdonosok köréből az utóbbi időben egyre több panasz hangzott el az ellen, hogy a főváros dolgozói közül igen

sokan szabotálják a szórakozást

és estétől-reggel'g, tehát a legnagyobb dőzsölési időben is

munkapad mellett lopják az éjszakát.

Ezek a megrögzött bárkerülők előszeretettel választják munkahelyül a pestkörnyéki gyártelepeket, mert a kültelkeken zavartalanabbul űzhetik a gazdasági életre káros tevékenységüket.

Vetkőztetők az erdőben..



Az erdőben napok óta nagy volt az izgalom.

— Ez így tovább nem mehet! — mondta Vizsla Vili, a rendőrfőnök. — Valamit tenni kell! Hiszen már majdnem oly rossz a közbiztonság az erdőben, mint Budapesten!

Azonban hiába volt minden; az erdei gengszterek rettentően elszemtelenkedtek. Tyúk Pipiből például fényes nappal kiloptak két tojást. Szegény Pipi csak otthon vette észre a dolgot. Kétségbeesetten zokogott, a férje, Kakas Karcsi, alig tudta megvígasztalni:

— Ne sírj drágám, vehetsz a piacon másikat, most úgyis aránylag olcsó a tojás...

Nyúl Tivadar kétségbeesetten olvasta ezeket a dolgokat kedvenc ujságjában. Nehéz testi munkás volt, egy káposztaföldön rágcsált reggeltől-estig. Mindennap nagyon későn ment haza.

Minden falevélzörrenésre összerezzent, úgy félt. Egyik éjszaka, amint rohant haza, egy sötét fa mögül eléje-ugrott Róka Robi.

— Kezet fel, bundát le! — ordította.

— De Róka úr! — makogta Nyúl Tivadar rémülten. — Ócska nyúlszőrbunda ez, csak úgy néz ki, mintha szilszkin volna, becsaptam a világot! Ne vegye el ezt a vacak bundát!

— Te szemtelen! — hörögte Róka Robi. — Hogy mersz ilyesmit feltételezni rólam? — Kinek kell a te vacak bundát? Nem vagyok én aljas vetkőztető!

Szólt és megette Nyúl Tivadart, a bundájához pedig hozzá se nyúlt, mert becsületes ember volt.

Pánik Párizsban

(Gordon Ferenc pénzügyminiszter Párizsba utazott.)

Bujjunk el gyorsan,
Madame, jön a
Gordon a bélyegekkel.



Tragédia prózában elbeszélve

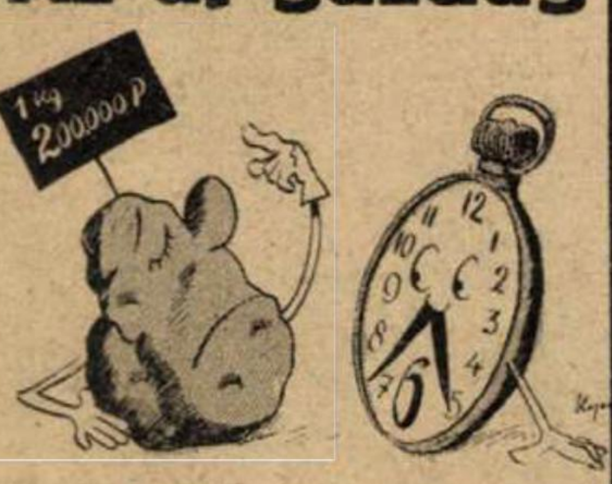


— *Miért van úgy kétségbeesve?*
— *Mert ötvenezer pengő volt a télikabátom zsebében.*
— *Na és?*
— *Lehúzták rólam a télikabátomat...*

Valami új

— Ma kölcsönt kellett felvennem. Borzasztó feltételeket szabtak...
— Adópengőben kell visszafizetnie?
— Dollárban?
— Ah. Az semmi se lenne.
— Hát akkor miben?
— Adódollárban.

Az új gazdag



— Még most is szégyenli, kartárs úr, ha krumplinak nevezik?

Öt perc tudomány



A metódikus és szisztematikus rémhíranalizis alapelemei



a

Kacsirek azt mondja a kávéházban a barátjának, Kvantának:

— Szörnyű, kérlek, tegnap otthonfelejtettem az ernyőmet és megint esett.

b

Ezt meghallja a szomszéd asztalnál ülő Csepacsek és ijedten fordul Libuckához:

— Hallja, mit mondanak azok? Már megint esett. Szörnyű. Mi eshetett vajjon?

— Hát mi eshet máma? — mondja némi gondolkodás után Libucka. — Biztosan az arany. Az szok mostanába esni. Figyeljen ide különben, mondok magának valamit.

Csepacsek füléhez hajlik és elmondja neki azt a disznó viccet, amit minden délután el szokott neki mondani, kivéve vasárnap, mert akkor inkább sakkoznak.

c

A szomszéd asztalnál Paczák összerezzen.

— Hallja? — mondja izgatottan Malcsáknak. — Pánikszerűen zuhan az arany. És hallotta, mit még súgott az a pofa a másiknak?

— Nem.

— Én se. De biztosan valami disznóság van mögötte.

d

Szomszéd asztal. Izgalom.

— Aha! — Hallja? Már tudják az aranypánik okát! Hiába, az igazság napfényre jön. Valami hamisság van emögött!

e

Szomszéd asztal.

— Hallja? Most mondta az a pofa ott, hogy a Magyarországon forgalomban levő arany kilencven százaléka hamis. Képzelem, hogy igyekeznek most az emberek szabadulni az aranytól.

— Ki lehet az a pofa?

— Nem tudom. Hasonlít a pénzügyminiszterre.

f

Szomszéd asztal.

— Figyelje csak, mit beszélnek a szomszéd asztalnál. Most meg már az aranyat akarja lebélyegezni a pénzügyminiszter, mert mind hamis. Azt mondja az a keménykalapos, hogy az aszfalton kilószámra hever az arany. Az biztosan tudja, mert stuccolt bajusza van.

g

Szomszéd asztal.

— Uram, nem venne egy alig használt schaffhauseni aranyórát? Olcsón megszámítom, esetleg elcserélném egy spulni fehér cérnára. Na ne féljen, nem vagyok én rabló, a karikagyűrümet is odaadom ráadásnak.

h

Szomszéd asztal.

— Csirkefogó! Gazember! Azt hiszi, nem láttam, hogy három aranyláncot és két aranykarkötőt akart bedugni a zsebembe! Tönkre akar tenni? Nekem gyermekeim vannak!

i

Szomszéd asztal.

— Tízezer pengőt akarsz kicsalni tőlem egy félkiló vacak aranyért, ami ötven pengőt se ér? Nesze te piszok!

— Segítség! Gyilkos!

j

Az a) pontbeli Kacsirek e pillanatban fejezi be előadását az esőről és a randevujáról, amely elázott. Rémülten néz szét.

— Az Istenért, mi van itt?

Guszti, a főpincér, izgatottan magyarázza:

— Az egész város tele van az aranypánikkal! Az urak nem tudnak semmit? Hát hol élnek az urak? *Gergely Miklós*



hogy milyen nagyarányú ellentüntetésre készül a Kisgazdapárt?

— Ők is kimennek az utcára?

— De ki ám, kérlekalásan. A pártvezetőség már megtette az ezirányú lépéseket. A jobbszárnyhoz tartozó képviselőket mind kizárja. Ezek most valamennyien az utcára kerülnek.

— Szép kis tömegfelvonulás lesz itt, kérlek.

— Most csak arra vagyok kíváncsi, hova fog menni ez a sok kizárt képviselő?

— Egy részük csupa megszokásból talán nyugatra megy.

— Ez nem is rossz idea, kérlek. Onnan simán visszaszivároghatnak.

— No, ami ezt illeti, nem olyan sima ez a visszaszivárgás. A sógorom a múlt héten szivárgott vissza Tirolból. Láttad volna, kérlek, milyen gyűrötten érkezett.

— De, remélem, igazolták a minisztériumban?

— Elő is léptették, kérlek. No, de ezt igazán megérdemelte, hiszen ő már akkor fasiszta volt, amikor itt még híre sem volt a demokráciának.

— Erről jut eszembe, kérlekalásan, újabban már úgy összekomplikálódott a kisgazdapárti válság, hogy egyesek már a baloldaliak kizárását követelik.

— És tudod, kik azok, akik ferde szemmel néznek a baloldali párttagokra?

— Biztosan a japánok.

— Na és mondd, kérlekalásan, mit fog csinálni a kizárás után az a sok eltávolított kisgazda képviselő?

— A fejlett közgazdasági érzékű Fillér képviselő úr például biztosan új pártot alapít: a Független Közgazda Pártot.

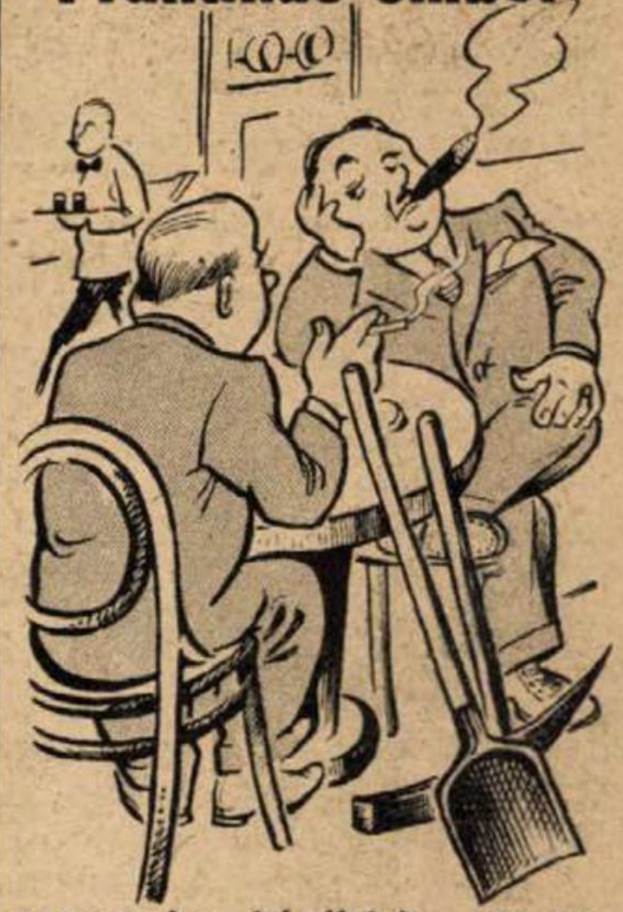
— És mit gondolsz, kérlek, miért akarták Saláta tagtársunkat is kizárni?

— Ennek biztosan étrendi oka volt.

— Hogy-hogy, kérlek?

— A pártvezetőség a jobbszárnyat még Salátával se tudta megemészteni... Na szervusz, kérlekalásan...

Praktikus ember



avagy ha kávéházba megy, számítson a kényszermunkára!

Könnyű neki

— Felemelték a vízdíjat, Libuckáné.

— Nem érdekel. Az én uram tisztán issza a bort.

Kár a fáradságért



— Az Istenért, mit csinál, Kacsirek úr?

— Leejtettem a kalóriapénzemet.

— Ugyan hagyja, holnap úgyis felemelik.

Görbe délután...

(Ráday Imre nem lépett fel a Magyar Színházban, mert két villanykályhával fűtött öltözőjét nem találta elég melegnek. Emiatt elmaradt az előadás.)



Both Béla: Csináljanak egy jó meleg angóragatyát, de nagyon meleg gatya legyen, mert száz ember kenyere függ tőle. Mennyibe kerül?

Ferde Manyi: Potom száz dollár.

Both Béla: Egye fene! De félhatig küldjék el a Magyar Színházba Ráday Imre úr öltözőjébe. Ott legyen pontosan, nehogy megint elmaradjon az előadás.

Kényes ízlés



— Hányszor mondtam már neked, Jenő, hogy ne hozd haza ezt az undok hangszert, utálom az alakját.

A második évfordulón



Sztojay Döme ismét üdvözli a németek bejövetelét.



Ali ben Kich Ghazdának két felesége volt. Ha Ali sétálni ment, az egyik felesége mindig a jobboldalán ment, a másik a baloldalán; ezért csak úgy ismerték őket Bagdadban, hogy a „jobboldali feleség", meg a „baloldali feleség".

A két asszony folyton húzta Alit; az egyik jobbra húzta, a másik balra húzta, úgyhogy a végén Ali már azt sem tudta, hogy fiú-e, vagy lány; ami meglehetősen kínos dolog egy olyan embernél, akinek Allah két feleséget is adott.

A jobboldali feleséggel sok baja volt szegény Alinak; mert a szépasszony túlságosan temperamentumos volt. Egyik sétájukon szó nélkül fejbevágott két gyanútlan igazhívőt. Ali, aki már ismerte tréfáskedvű hitvesét, szelíden kérdezte:

— Miért tetted ezt, kedvesem?

— Mert szemtelenek voltak — zokogta a jobboldali feleség.

— Amennyiben? — kérdezte Ali türelmesen.

— Amennyiben elmentek mellettem és nem kukucskáltak a fátyolom alá. Mire én azt mondtam nekik, hogy mafláták. Mire ők nem szóltak egy szót se. Hát tehettem egyebet, mint hogy fejbevágtam őket?

Ali búsan bólintott, kifizette a fájdalomdíjat a két igazhívőnek. De ez nyugodt séta volt különben; az egész úton csak harminc embert ütött le Fatime, a derék jobboldali feleség, noha tökrészeg volt.

A bagdadiak kissé már idegeskedni kezdtek Fatime miatt.

— A próféta szakállára — mondták. — Ali már igazán elválhatna ettől a vad némbertől. Vagy legalább ne engedné ki az utcára...

Addig is úgy segítettek magukon a jó bagdadiak, hogy ők nem mentek ki az utcára. Képzelhető az örömük, amikor egy nap meghallották, hogy Ali és a szépséges Fatime szakítottak.

— Mi történt, próféta kedvence? — kérdezték szívrepesve Alitól.

— Hah — mondta Ali megfontoltan. — A hűséges Fatimét úgy elcsábították, hogy csak úgy zörgött.

— Hogy csak úgy zörgött — ismételték pirulva a szemérmes bagdadiak. — És leszámoltál a csábítóval?

— Tizennyolc-húsz már megvan — mondta Ali büszkén. — A többit most keresem...



A fekete zongora

— Uj időknek, új dalaiból —

Motto: Fusson, akinek nincs bora...
(Ady)

Bolond hangszer, sír, nyerít és búg,
S mint egy víziló, akkora.
Ez a fekete zongora.

Áll egy szép falusi házban,
A díszhelyen, a tiszta szobában,
Ez a fekete zongora.

Két kisgyerek tépi, cibálja,
Meg nem gyötörték így soha,
Ez a fekete zongora.

A gazda még Pesten cserélte,
Három kiló zsírt adott érte,
Ez a „fekete" zongora.

(Marciusz.)

Levélváltás

A Szakszervezeti Tanácshoz a napokban a következő levél érkezett:

Beszegődtem Tarnócára bojtárnak,
Jó legelője van ott a birkának,
Fizetésem tíz forint húsz karajcár,
Megél abból egy bojtár?

A levélre a Szakszervezeti Tanács ezt válaszolta:

T. Cím!

Tudakozódó levelére válaszolólag van szerencsénk értesíteni, hogy ott-említett munkadíját csak akkor tarthatjuk a megélhetésre elegendőnek, ha a megfelelő kalória-díjazással egészíttetik ki.

Egy kibic jegyzeteiből — 1946 márc. 15

...és elkezdett kialakulni a parti; a miniszterelnök bemondta a huszat mire a reakció-aduja nem lévén megpróbálta kijátszani a demokráciát. Most kíváncsian várom, hogy mondja be Nagy bátyám az első ütés után a reakciónak az ultimót...?

L. U.

A KURUZSLÓK



Ludas Matyi: Csoda, hogy nem tud talpraállni, ha ilyen sarlatánok „ápolják"?

Taszajtó Nagy Gergely
esete a nyugatosokkal

— Minek örüsz má megen, te Gergely?

— Én ne örünék? Pertuba lettem a födesúrral, a Brézelmajer Takssal, aki most gyütt vissza nyugatru.

— Mindig mondtam én, Gergely, hogy garriért fogsz eccer csinyáni avval a marha nagy eszeddel! Meséd csak el hamar.

— Az úgy vót te, hogy amikor meggyütt nyugatru a Brézelmajer Taks, a Piros eekezdett jajveszékelni, hogy aszongya, lüttek kendnek, Gergely, most maj visszaveszi kendtü a tíz holdat, akit a fődosztásba kapott. Mondok, észnél légy, Piros, ha nehezedre esik is, azt a híg eszedet, azt veszik el, de még asse veszik el, mer nincs, ejsze mindenki tuggya a Brézelmajerrü, hogy nyilas gyerek vót. Aszongyaja Piros, ippazír fileg, Gergelyem, tuggya kend, micsoda lekrám az máma. No, másnap hivat a Brézelmajer. Aszongya, meggyüttem Taszajtó. Mondok, jó néz ki Brézelmajer úr, hálisten s jó néz ki a falu is, de hun a nyilasjelvénye, csak nem vesztette el az istenír, nehezen kap máma újat. Aszondi, ne viccejjünk, Taszajtó úr, nékem igazolás kő, hogy éngem erőszakkal hurcóttak el a németek. Mondok, aztat lehet, ejsze, a saját fülemmel hallottam, hogy rákajabált Brézelmajer úrra a nímet oficér, hogy gyüsz, Brézelmájer, vagy itthagyunk. Aszondi a Brézelmajer, no, akkor írja szaporán az igazolást, Taszajtó úr. Mondok, s micélbu kék? Aszondi, ne legyen mán ujjan masszív, Taszajtó úr, hát hogy visszakaptyam a fődemet a koszos parasztoktu. Mondok, esze van magának, hajja, Brézemájer úr, eppeg jó hejjre fordutt, mert az egyik én vagyok. De vagyunk összesen negyvenen, akik tíz-tíz hódat kaptunk a maga főggyibü, még hatásosabb lesz, ha mind aláírjuk, akkor biztos visszakaptya a fődet, hajja, oszt ócsón megszámíttyuk a dógot, mer maga jó demokrata, mán egy éve otthagytta a nyilaspártot, fejenkint húsz-húsz hódír kiaggyuk az igazolást. E nagyon megtecchetett a Brézelmájernak, egész összebarátkoztunk, mingyá pertu is lett velem, aszonta, dögüjj meg, büdös paraszt, osztán lila lett a kípe, akar a naplemente a Tiszán s eekezdett vonyítani, hogy hamar Zsán, vizet. Gonduttam, ha mán így megszerettük egymást, akkor visszategezem s montam köszönöm, kérlekalásan, Brézelmájerkám, de ekkis bor jobban esnék. Ez megen tecchetett a Brézelmájernak, mer fogta örömibe annak a szemérmetes nőji hölgynek a szobrát, aki a sarokba állt s felém dobta, hogy kaptyam el, de én anná sokkal szemérmetesebb vagyok, semhogy ijjet kézzel érincsek; mer kituggya, hun fogtam vóna meg, amijjen pekkes ember vagyok s a szobor ezer darabra tört. Akkor gyütt az inas, a Brézelmájer ráöntötteja vizet á saját fejire, a kancsót meg belehajította a tükörbe, s aszontajaz inasnak, hogy ruggyon ki éngem, mielőtt megüti a guta.

— S kirúgott az inas, te szegény árva?

—Az bizony ki, csúnyán, de nincs semmi baj, mer pár hét mulva meggyógyul, amijjen ügyesek azok a városi felcserek...

Gyorsított eljárás

(A Politikai Rendőrség letartóztatta a Külügyminisztérium Németországból nemrégiben hazaszivárgott és azóta leigazolt tisztviselőjét.)



Ujabb jelentésünk
az élelmiszerfrontról

A mai árak:

Cukor 5.600.000, zsir 4.200.000, liszt 500.000

Lapzárta előtt félórával:

Cukor 5.700.000, zsir 4.300.000, liszt 600.000

Lapzárta:

Cukor ***Zsir*** ***Liszt***

Csarnoki tudósítónk telefonon jelenti, hogy az árakat már nem is érdemes kiszedni, írja be mindenki ceruzával és rögtön utána radírozza ki és írjon be százezerrel többet. Ezzel a perpetuum mobile kérdése is megoldódott.

A szépség dicsérete

Hogy a közellátási helyzet következményeként szépérzékünk egyre fejlődik, annak csak örülni lehet.

Kit ne hangolt volna le annakidején — mondjuk — egy fatányéros látványa? A zsírtól csepegő, rendezetlenül össze-visszadobált húsdarabok látásán ki nem szomorodott még el? Csak megborzongva lehet visszagondolni — például — egy tányér rizses csibeaprólékra, a rizshalomból itt-ott kiálló szárnyakra és combokra, a tompán fénylő zuzára — brrr! Vagy emlékezzünk csak a töltött tésztára, amelyben össze-visszakeveredett a lekvár, a dió, a csokoládé, s csak úgy oda volt csapva az egész a tányérra, mintha mindegy lett volna, hogy szép-e az az étel, vagy sem.

Hála az Égnek, mostanában nagyon szép ételeket látni mindenfelé. Itt van például az a zöldség-fasírt, amit az Aligátor-kávéházban ettem. Tökéletesen szabályos csonkakúpalakjával már első pillanatra lenyügözött. Nem volt azon sehol egy dudorodás, egy rücsök, sima volt, mint a márvány s masszív, mint egy szobor talapzata. S a tetejébe egy kis csokor petrezselymet tűzött ihletett tervezője, egy parányi kis zöld bokrot, az embernek szinte kedve lett volna leheveredni melléje, hogy hallgassa a madárdalt. És ez az egész izé lében állt, mint valami világítótorony. És körbe a tányéron apró cékladarabkák voltak kirakva s csak alaposabb nézelődés után tűnt ki, hogy betűk voltak kirakva a cékladarabkákból, egy felírás körben a tányéron: „le a reakcióval, éljen a demokrácia!"

Istenkém, és milyen szép egy gombavirsli! Jaj, de gyönyörű! Nyilegyenes dorong, amely a két végén sem keskenyedik el, hirtelen és simán végződik, mint egy szép szerelem. És jobb és baloldalán két-két gombóc van, valami nagyon finom és egynemű anyagból. És az egész együttes lében van szintén, halvány rózsaszín a lé, mint a feledés tava. Hej, milyen szép volna csónakázni rajta Ilonkával... Kis csónakunkon elsuhanni a gombavirsli mellett, megkerülni a gombócokat, aztán kéz a kézben, kiülni a tányér szélére s nézni, amint a nap lebukik a rózsaszín lébe...

De minden szépséget felülmúl a torták szépsége. Azelőtt egy szelet torta barna volt vagy sárga. Most bíborlila tortákat látni, halványzöld tetővel, túróslepényt, amely kárminvörös, és haragos-zöld krémest. És láttam egy tányéron csokoládékrémet, ébenfekete csokoládékrémet, amelyből Savoyai Jenő lovasszobra volt megmintázva. A ló melaszból volt gondosan kidolgozva s a herceg oly büszkén ült rajta, mintha ezt nem tudná. Isteni volt!

Levett kalappal álltam meg a csokoládékrém előtt s elhatároztam, hogy hirdetést teszek közzé: háztartásom vezetésére tehetséges iparművészt keresek.

Tabi László

KÖNNYŰ IGY ÉLNI
Irta: Pártos Jenő

Úri divat üzletemet reggel tízkor nyitom,
Keretezett kirakatom szépen letisztítom
És az árut, melyet éjjel lakat alá tettem,
Feloldom a zár alól és rakosgatni kezdem.
Külön teszem azt, ami az üzletben lesz hagyva,
Külön, ami naponként kijön a kirakatba:
Este van berakás, reggel van kirakás,
Egyedül csinálom, nincs semmi kiadás!

Amíg ezzel elkészülök, delet üt az óra,
Akkor kerülhet csak sor a kalkulációra;
Egyesítve „kalória-dollár-aranyárat",
Megszorzom a szorzószámmal és készek az új árak!
Tussal szépen ráírom egy apró kartonlapra
És az áru mellé kiteszem a kirakatba:
Egyedül csinálom, erre sincs kiadás,
Este van berakás, reggel van kirakás!

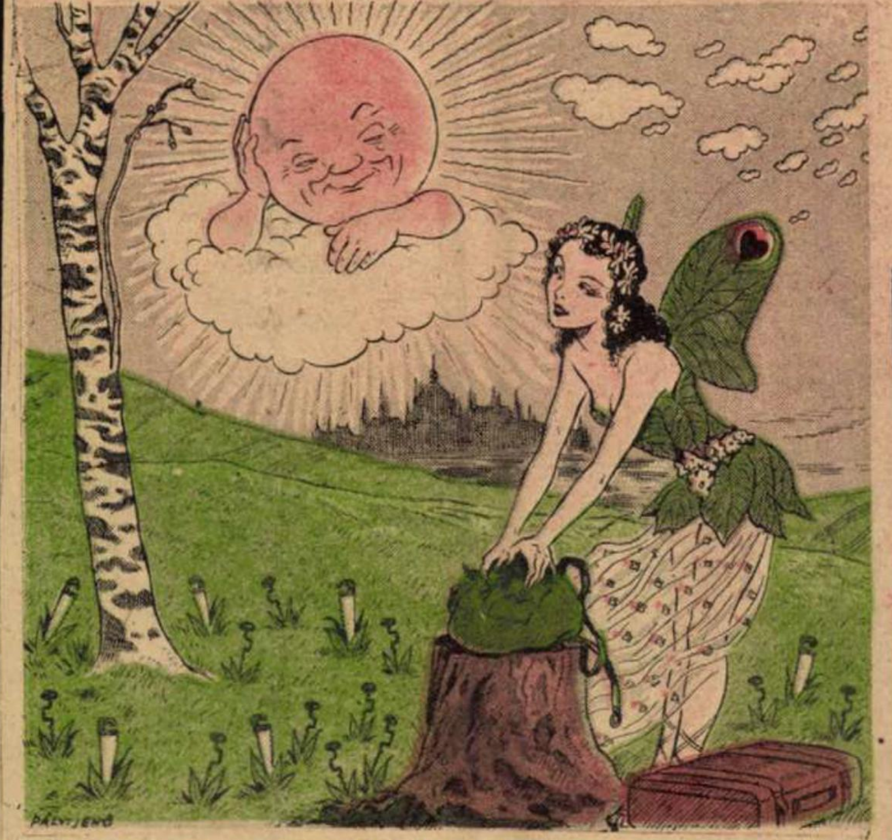
Ebédután kettőre a kirakatom készen;
Leülök és háromig az üzletajtót nézem:
Bejön-e egy vevő?... és mert nem tudok mit tenni,
Unalmamban dalolgatok: „Semmi babám, semmi!"
A forgalmi-adókönyvbe amúgy sincs mit írni,
Fölösleges ilyesmit a könyvelőre bízni:
Egyedül csinálom, erre sincs kiadás,
Este van berakás, reggel van kirakás!

Mivel négykor be muszáj az üzletemet zárni,
Három után berámolok, nincs itt mire várni;
Beszedem a kirakati árut és az árat,
Lehúzom az üzletredőnyt! Ráteszem a zárat!
Vár otthon a feleségem s mikor haza érek,
Lekopogom, hogy én milyen gondtalanul élek:
Este van berakás, reggel van kirakás,
Egyedül csinálom, nincs semmi kiadás!

A 7 legszomorúbb vicce

— Olvasta? A külügyminisztériumban letartóztattak három fasisztát...

— Érdekes... És hogyan döntötték el, hogy melyik hármat tartóztatják le?



Mit hoz ez a tavasz?
Napsütést, meleget,
Cukrot, zsírt és tojást
S kenyeret eleget.

De titkon reméljük,
Hogy hoz még majd mást is
Meghozza talán a
Kibontakozást is...

Príma áru!



— Ez nullásliszt?

— Mi az, hogy nullás! öt-nullás!

A 7 legbutább vicce

Nyavalyek elamegy a Nyugati-pályaudvar pénztárablakához:

— Kaphatnék kérem egy Szegedről Pestre szóló vonatjegyet?

— Oda érvényes jegye van már? — kérdezi a pénztáros.

— Nincs. Élelmiszerért akartam Szegedre menni, de hallom, hogy ott sem olcsóbb, hát gondoltam, hogy rögvest visszajövök.

Modern csillagászat



— Kolléga úr, mennyi ma a cukor?

— Majd mindjárt megnézem.

A 7 legjellemzőbb vicce

— Képzelje uram, hogyan jártam... Bementem egy patikába és vettem egy álmatlanság elleni gyógyszert...

— Na és?

— Miközben leszámoltam az árát, elaludtam...

Az 1,000.000-s bankó...



...HA EZ A BANKJEGY „BILLI"-ÖS LENNE, A LEGIFIJABBAK KOMOLYABBAN VENNÉK.

Gábor Andor:
Ment már nekünk rosszabbul is!
— Egy dal 1918-ból —

1

Fekete
Kívül is,
Belül is
Fekete;
Feketébb
Fekete
Ennél már
Lehet-e?
Nincs benne
Hangulat,
Se ború,
Se derü:
Avatag,
Rohatag,
Savanyu,
Keserü,
Keserü,
Keserü.

2

Totyakos,
Latyakos,
Pohos és
Pocakos;
Ragacsos,
Agyagos,
Vicikes.
Vacakos.
Kínos és
Konok és
Komor és
Iszonyú,
S mindezek
Fölibe
Eceti
Savanyu,
Savanyu,
Savanyu.

3

Amikor
Muszájva
Elibém
Leteszem,
S eszembe
Nyilalik,
Hogy őt most
Megeszem,
Arra is
Gondolok,
Nem lenne
Okosabb,
Ha mindjárt
Pisztollyal
Ölnéd meg
Magadat?
Magadat?
Magadat?

4

Ki süti:
Átkozott
Legyen ő,
Ama pék,
Májteste
Sohase
Találjon
Kanapét!
Míg éhség
Annyira
Űz elő
Nem veszi,
Hogy saját
Kenyerét
Kínjába
Megeszi,
Megeszi,
Megeszi.

5

Mibül van
E kenyér,
Nem lehet
Tudni azt.
Se csiriz,
Se gumi,
Se suvix,
Se viaszk.
Se íze,
Se bűze,
Se színe,
Se szaga,
Nincs neki
Küllege,
Bellege,
Allaga,
Allaga,
Allaga.

6

Abból, mi
Bele kell
E kenyér
Mitse lát,
Se búzát,
Se rozsot,
Se zabot,
Se darát.
Borzalom,
Hogy a pék
Mit spórol
El tüle,
Még a sváb
Bogarat.
Azt se sü
Ti bele,
Ti bele,
Ti bele.

Családi botrány



Nagy Ferenc: De hiszen ezek ellenem **keltek** ki!
Ludas Matyi: Látja, tyúkanyó, így jár, aki más tojásaira ül.



A négy elhagyott szerető: Nézzétek ezt némbert! Most meg már a tízmilliós után kacsintgat.

Drága a könyv

— Lehet részletre könyvet kapni?
— Hogyne, kérem.
— Akkor legyen szíves adja a **Háború és Béke** 87. és 88. lapját.

Nem érdemes bosszankodni!

— Miért dühöng, Libucskáné?

— Ne is kérdezze! Vettem délelőtt 5 tojást és kettőt leejtettem.

— Sose mérgelődjék... Estére az a 3 annyit ér, mint délelőtt az az öt...

Ezt nem lehet bírni!

— Felháborító! 100 gramm aranyat kellett fizetnem egy lakásért.

— Disznóság. És honnan volt 100 gramm aranya?

— Eladtam a lakásomat.

Nem mindegy

— Knut Hamsun ellen elejtették a vádat, azzal az indokolással, hogy öreg és süket.

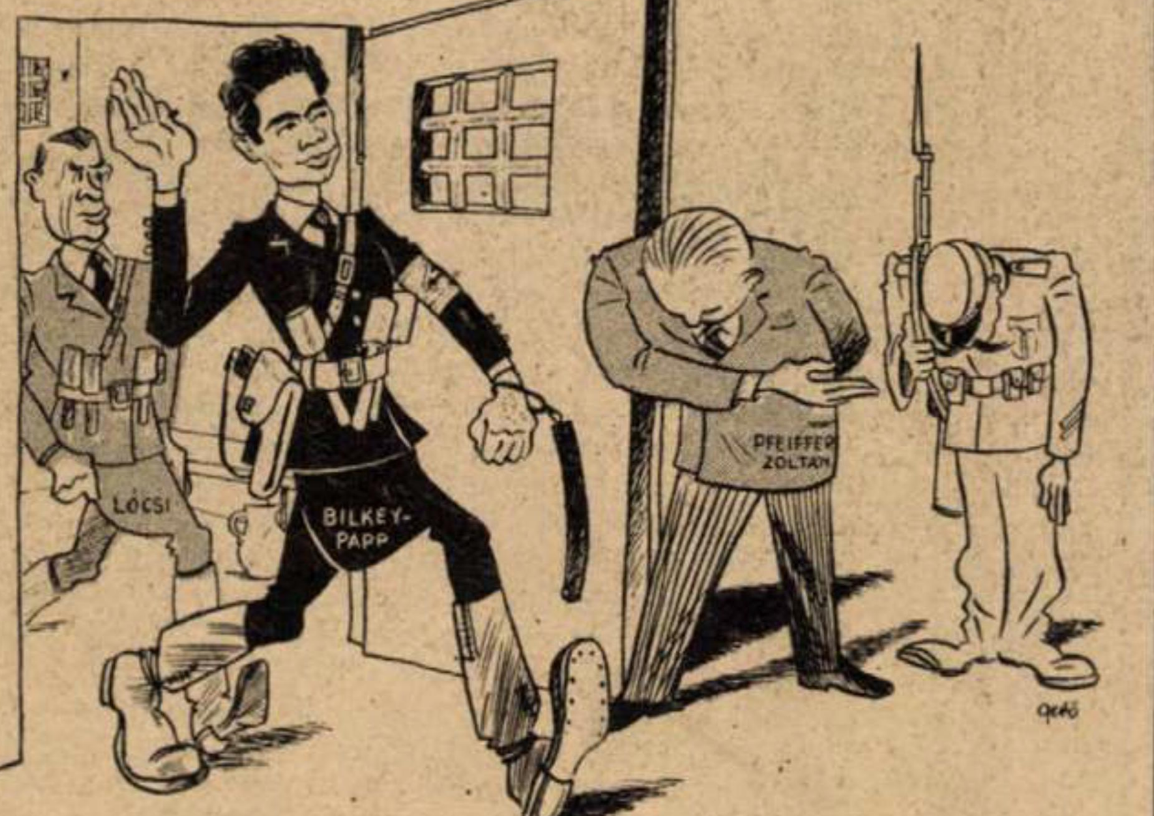
— Milyen peches ez a Szálasi!

— Miért?

— Neki csak a dumája volt süket.

Ki a reakcióval

(Pfeiffer Zoltán, az Igazságügyminisztérium Schöberl-államtitkára délelőtt a miniszteriumban a demokrácia jelszavait hangoztatja, délután fasiszta összeesküvőket helyez szabadlábra.)



A szószerinti megoldás itt látható!

Ludas Matyi megmagyarázza...



Azt szeretnék tudni szaktársak, mi hiba csúszhatott a Kis Ujság közismert grófjának önmagát „teljesen" tisztáramosó nyilatkozatába, hogy a baloldali sajtó képviselői még mindig jócskán találnak rajta sötét foltokat.
Majd én megmagyarázom!



Kacs'rek sírva panaszkodik orvosának:
— Doktor úr, nem lehet gyerekem!
— Mióta nős?
— Három hónapja.
— Akkor még nem is lehet.
— Tudom, doktor úr, de nálunk ez családi baj. Anyámnak sem volt gyereke, apám ezért el is vált tőle és újból megházasodott. Engem már a mostohaanyám hozott a világra.

Színigazgatók egymásközt

— Most már igazán tanácstalan vagyok...
?
— Ha az öltözőket nem fűtöm, otthonmaradnak a színészek. Ha a színházat nem fűtöm, otthonmarad a közönség.
— Fűtsd mind a kettőt.
— Azt is megpróbáltam. De akkor meg a darab bukott meg.

Korszakalkotás közben



— Pszt! Ne zavarja az uramat!
— Miért?
— Mert valami pezseg a teájában és azt hiszi, hogy felvette az érintkezést a Nappal...!

Az is megoldás

— Mit szól hozzá, hogy a WM munkásai tíz perc alatt öt fasiszta főtisztviselőt mozdítottak el az állásukból?

— Egy fasisztára éppen két perc esik.

— És erről mi a véleménye?

— Inkább egy toronyóra esett volna rájuk...

Egyszerű közgazdaságtan



— Hogy adja a cukrot, Sötét úr?
— Az attól függ. Ha a dollár lemegy, akkor ötmillió pengőért. Ha a dollár felmegy, akkor 1 dollárért.

RÁRIVALDA

Akik – sajnos – túlélték

Szinmű 3 felvonásban és 2 pongyolában

Irta: Szalmaláng György

Bemutatta a Belvárosi Szinház

ELSŐ FELVONÁS.

(Történik egy lakásban, amit Bulla kiigényelt. Bulla egy pongyolában játszik, amit nem igényelt ki. Ebből bajok lesznek. Dénes, Bulla vőlegénye ott lakik a házban és időnkint megjelenik a lakásban. Ebből is bajok lesznek. Visszajön a régi bérlő, nagy szakállal. Ebből is bajok lesznek. A felvonás főjelenete a következő:)

Régi bérlő: Nelli, én szeretlek.

Bulla: Én nem vagyok Nelli, én Elli vagyok.

Régi bérlő: Egy betű nem számít egy világégésben. Gyere ide és ölelj meg.

Bulla: De mi lesz Sándorral, a vőlegényemmel?

Régi bérlő: Pukkadjon meg. Gyere ide.

Bulla: De Géza! Ki mint vet, úgy arat!

Régi bérlő: Nelli! Jótét helyébe jót várj! A szerelem mindent legyőz! Jobb ma egy veréb...

Bulla: Ne! Ne mondd ezt! Ha ezt mondod, ne mondd ezt! Inkább jövök!

(Az első és második felvonás közt egybekelnek. De csak úgy vadasan, zsemlegombóccal. Szegény Sándor utána megjelenik és gyanút fog. Rájön, hogy szereti Bullát. Viszont a régi bérlő rájön, hogy nem szereti Bullát. Sándor ki akarja igényelni a menyasszonyát a régi bérlőtől, de az arra való hivatkozással, hogy bombakárosult, bennmarad. A felvonás főjelenete:)

Sándor: Hát most mi lesz?

Régi bérlő: Én most elmegyek.

Bulla: Ezt nem teheted meg! A tiéd voltam!

Régi bérlő: Zágson. Mi az Mauthausenhez képest!

Sándor: Elli, én megbocsájtok neked!

Régi bérlő: Ő nem Elli, hanem Nelli.

Bulla: Én Nelli vagyok.

Sándor: Te Elli vagy! És én egy barom vagyok. Jer hozzám nőül.

Régi bérlő: Én most elmegyek. *(Marad.)*

Bulla: Ne menj el!

Régi bérlő: De bizony én elmegyek! *(Marad.)*

Sándor: Ki korán kel, aranyat lel. Ma nekem, holnap neked.

Régi bérlő: (Erre elmegy.)

HARMADIK FELVONÁS.

Sándor: Ez elment.

Bulla: Ez bíz el.

Sándor: Most mi lesz.

Bulla: Közöttünk mindennek vége.

Sándor: Ne mondj ilyet!

Bulla: De mondok ilyet!

Sándor *(megtörten):* Ilyen az élet...

Bulla: Bizony ilyen...

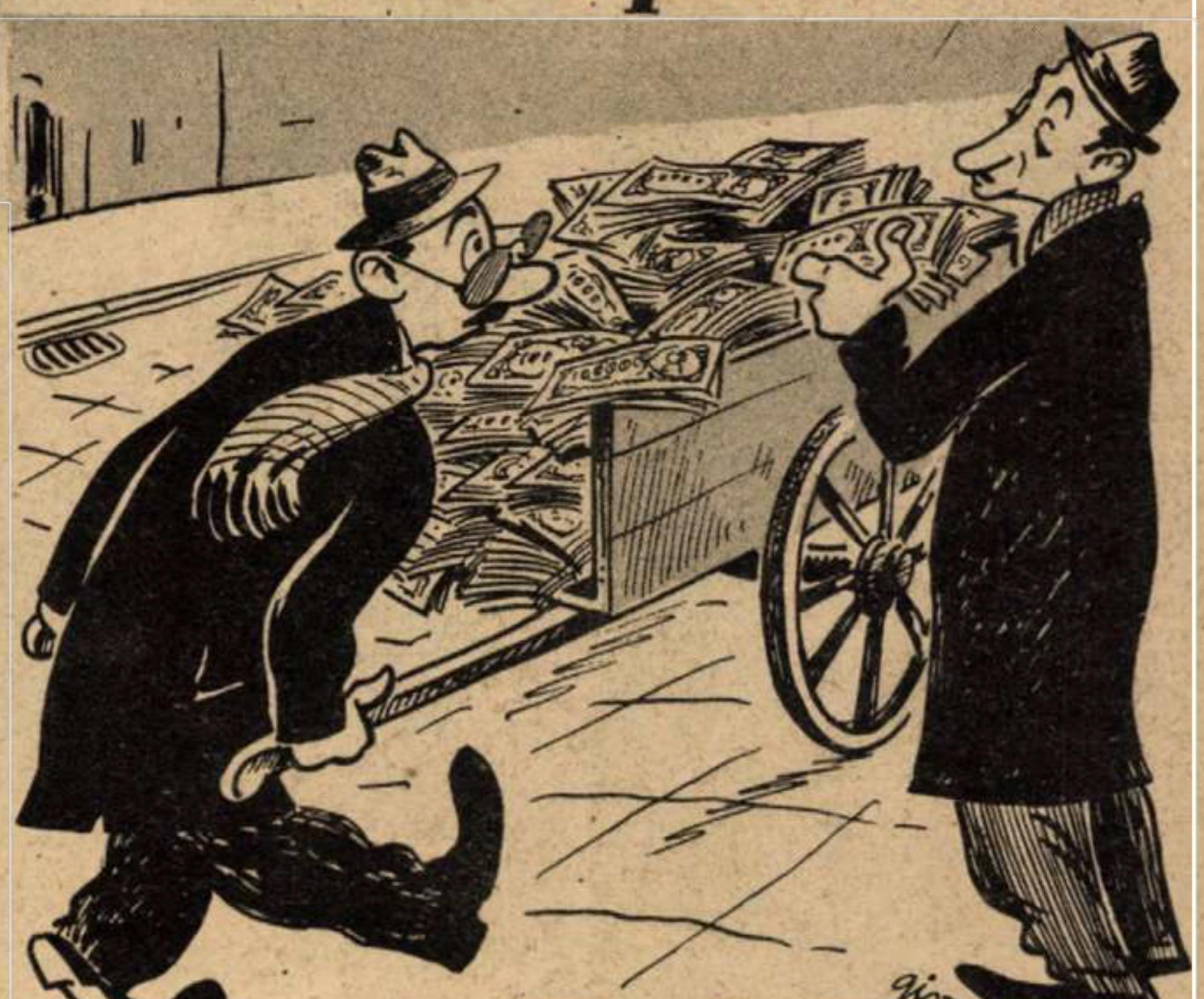
Sándor: Hát akkor én megyek. *(Marad.)*

Bulla: Én is megyek. *(Ő is marad.)*

Függöny.

A dráma nézőközönsége a késő esti órákig a legjobb hangulatban maradt együtt. Az előadást csak egy kis incidens zavarta: a nézőtér 20-ik sorában valakit vetkőztetők támadtak meg. Tanulság: ne járjunk este néptelen tájakon.

Nincs ok a panaszra



— Mi a felvette a fizetését?
— Nem, csak à contot kaptam.

Egy vetkőztető naplójából

... szeretnék magamnak egy kétsoros angol zakót, nagy sportzsebekkel és a zsebekben egy kiadós pénztárcával.

... Mancika szemrehányja, hogy csupa lyukas fuszeklit viszek haza, azt akarja, mondjam meg nekik, vagy stoppoltassák meg a zoknijukat, vagy ne kódorogjanak éjjel az utcán.

... a mai éjszaka eredménye: egy télikabát, egy kifordított ruha, egy flanell alsónadrág, félek, hogy Mancinak nem fog tetszeni, mert kék és piros pettyek vannak rajta. Félhárom felé négy pofon, ezeket egy pasitól kaptam. Úgy látszik, az ember éjjel sincs biztonságban.

... Manci kifogásolta, hogy a télikabáton nincs perzsa gallér. Honnan vegyek, talán lopni menjek?

... jó lenne egy tavaszi felöltő, most számítgatom, hogy tavaszig még hány éjszaka.

... pár napig az ágyat őrzöm, mert reggel felé egy briganti megtámadott és elszedte mindenem... csak annak örülök. hogy a flanellt is elvitte, mert a pettyek rajta nem divatosak.

... Manci azt mondta, hogy nem bánja, nappal lehetek beteg, de éjjelre gyógyuljak meg, mert ő nem moly, hogy abból az egy nadrágból éljen, ami megmaradt.

... ma éjszaka majdnem razziagyűrűbe kerültem, mondtam Mancinak, hogy többé nem megyek ki, tisztességes foglalkozást választok, feketéző leszek. Azoknak nem lehet semmi bajuk. Az én hűséges Mancikám belesápadt felháborodásába, azt felelte: ha feketéző leszek, az olyan, mintha nappal fosztogatnék, már pedig akkor éjjel otthon vagyok és hogy köszöni: éjszakára van neki vetkőztetője.

... Ma éjszaka, míg a kliensek jönnek, ezen gondolkozom...

Bodó Béla

Mentesítések idején



— Kaptam két hold földecskét. Most még egy kis grófi rangot adjon hozzá demokrácia, hogy a földemet mentesítsék, mint a többiek háromszáz holdjait.

Összeirják az öreg házakat



Képünk egy összeirót ábrázol

Tyúkot, kacsát kér a közönségtől az Állatkert

Tök Lipót libaaprólékkal is beéri

Megirták a lapok, hogy az ostrom alatt kipusztult állatállományának pótlására tyúkot, kacsát és más háziállatokat kér az Állatkert a közönségtől. Ezzel a hírrel kapcsolatban Tök Lipót budapesti lakos lapunk útján a következő felhívással fordul a nyilvánossághoz:

Tisztelettel értesitem a n. é. (nagyérdemű) közönséget, n. é. (nagyon éhes) nyolctagú családom közreműködésével Kovász-utca 126/b, IV. emelet 7. alatti lakásomon magán-Állatkertet létesitettem. Állatállományunk szaporitása céljából libát, kacsát, tyúkot és pulykát minden mennyiségben elfogadok és hírlapilag köszönettel nyugtázok. Esetleg aprólékot is. Tojás adományozása esetén annak keltetését általam idomitott kotlóstyúk garancia mellett eszközli. Hízott sertést helyszűke miatt egyelőre csak 600 kilogramm súlyig fogadhatok el. Vadat csakis lőtt állapotban van módomban átvenni. Halat kizárólag Nagypénteken tudok használni.

Minthogy az Állatkert mellett pálmaház létesítését is tervbevettem, ennek céljaira tavi lótusz, kelvirág és savanyított káposzta felajánlását kérem.

Hálás tisztelettel
TÖK LIPÓT
okl. tyúkbűvölő és libaaprólékidomár.

U. i. Esetleges mérgeskígyóját és leopárdjait a velem társbérletben lakó anyósom, özv. Hárpy Antalné lakrészébe szíveskedjék beadni!

Heves Ferenc

Mindennek van jóoldala

— Mit szól hozzá, Tulok úr, négyszázezer pengőbe kerül egy doboz cipőpaszta.
— Látja, ez engem nem érdekel.
— Úgy el van látva cipőpasztával?
— Dehogy. Nincs cipőm.

Razzia a Pilvax kávéházban



— Nahát ilyen mozgalmas napunk utoljára 1848 március 15-én volt.

A vizsgálat mindent rendben talált a Suppán konzervgyárban

Kaja Simon vizsgálóbiztos nyilatkozata

A főváros közigazgatási bizottságában Földes Mihály élesen kikelt a Suppán-konzervgyárba kiküldött vizsgálóbizottság megvendégelése ellen. Kaja Simon a vizsgálóbizottság részéről a következőket jelentette ki ezzel kapcsolatban:

— A Suppán-konzervgyárban

mindent a legnagyobb rendben találtunk.

A részünkre felszolgált virslik, libamájak és töpörtyűspogácsák kitűnőek voltak. A felszolgált befőttek minőségét is primának találtuk. Csak elragadtatással szólhatok a borokról és pálinkákról is, melyeket a vizsgálat során a gyár felvirágzására ürítettünk.

Nem felel meg a valóságnak, hogy ugyanekkor a gyár munkásai zsizsikes borsót ettek ebédre,

a valóság az, hogy ahhoz hozzá se nyúltak, annyira nem ízlett nekik.

Egy kis szamár kalandjai a nagy Budapesten. XXXIV.

KUKSI KARRIERJE

a demokratikus külügyminisztériumban



**Budán sétált multkor Kuksi,
A romok közt elmerengett
S felfedezett a szemétben
Egy csillogó érdemrendet.**

**Kabátjára tűzte rögtön
S örömtől lett arca bordó,
Nem tudta, hogy divatjamúlt
Német Sasrend ez az ordó.**

**Büszkén jött át vele Pestre,
A külügyben akadt dolga,
A Sasrendjét megpillantva,
Nagyot köszönt minden szolga.**

**„Tiszteletem tanácsos úr...“
Hajbókoltak a titkárok
S megölelte a miniszter:
„Osztályt kapsz itt, terád várok.“**

Hogy mit ki nem találnak ezek az ujságirók

(Balogh István miniszterelnökségi államtitkár cikkeket írt a Magyar Nemzetbe, melyekben azt hangoztatta, hogy a Kisgazdapártban nincs válság.)



Balogh István: Én nem értem honnan vették maguk, hogy itt nincs nyugalom?



Kedvenceink búcsúznak. Viszontlátásra a jövő télen.

Villanyvezetéket elvágni?
Az is jó

A *Független Kisgazdapárt* debreceni ifjúsági szervezetének tagjai elvágták a debreceni szakszervezetek gyűlésén a villanyvezetéket, hogy a gyűlést megzavarják. Munkatársunknak alkalma volt beszélgetni a büszke, elvágós természetű, de jelenleg letartóztatásban levő ifjakkal.

— Mi függetlén kisgazdák vagyunk — mondotta egyikük — és be akartuk szervezni a villanyvezetéket is. Azt akartuk, hogy az is legyen független. Akkor éppen függöt, tehát elvágtuk, hogy ne függjön. Ennyi volt az egész.

— A villanyvezeték elvágásáig szabadlábon voltunk — jelentette ki a másik. — De aztán mintha elvágták volna

Ludas Matyi

Megjelenik minden vasárnap.
Szerkesztő:
GÁL GYÖRGY
Felelős szerkesztő:
SZEGEDI EMIL
Felelős kiadó:
PETŐ JÓZSEF
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, József-körút 5.
Telefon: 388—106 és 188—182
Nyomatott a „Szikra" Lapvállalat offset-körforgógépein.
Felelős nyomdavezető: Nedeczky László.

— Képzelje, Pacákné, a férjem egy éjszaka alatt megőszült a gondoktól. Nem tudja, hogyan fogjon hozzá a kötelező leltárkészitéshez.

— Látja, az én uram okosabb: elment a Minerva Nyomdába (Somogyi Béla-út 7) és megvette a szükséges leltáríveket.

E HETI SZÁMUNKAT ÍRTÁK ÉS RAJZOLTÁK:

Aranyos Gusztáv, Bodó Béla, Byssz Róbert, Farkas Lujza, B. Darvas Szilárd, Gábor Andor, Gergely Miklós, Gerő Sándor, Heves Ferenc, Hidvéghy Ferenc, ifj. Hont Ferenc, Kaján Tibor, Kertész Endre, Lovászy Márton, Pályi Jenő, Pártos Jenő, Sándor Károly, Shwott Lajos, Szakmáry László, Szegő Gizi, Szép Ernő, Szür-Szabó József, Tabi László, Vasi

„Szép ibolyát tessék"

Megjelent az ibolya a járdán,
Százezerér adják, ilyen drágán;
Megállapítni vagyok kénytelen,
Az ibolya nagyon szerénytelen.

Idill a Dessewffy-utcában



— Oly rég vártuk szép fekete grófom, ezentúl már nemcsak titokban járhat hozzánk.

E HÉTEN **sarokba állítjuk**

ezt a szegény beteg bácsit,

mert ágyát át kellett adnia a beteg-szabadságra odaküldött fasiszta bérgyilkosoknak s így számára csak a sarokban jutott hely.

